ÎNTÂLNIRE CU ISABEL

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Am fost întrebat de multe ori despre prima mea întâlnire cu Isabel. Ei bine, trebuie să mărturisesc că nu-mi face nici o plăcere să-mi amintesc despre asta. Apariţia ei în viaţa mea a însemnat mai întâi de toate renunţarea la un întreg şir de tabieturi de burlac, adânc înrădăcinate în existenţa mea cotidiană, comodă şi în general lipsită de griji. Spun în general, pentru că mai aveam şi eu micile mele probleme pe care nu reuşeam întotdeauna să le rezolv chiar aşa cum aş fi dorit.

Cu una dintre aceste probleme mă confruntam de altfel şi în ziua în care am întâlnit-o. În dimineaţa zilei cu pricina, cum am ajuns la serviciu, mi-am amintit că am uitat robinetul de la baie deschis, astfel că toată ziua mi-am petrecut-o încercând să rezolv o problemă de clasa a patra: dacă un robinet care are un debit D curge într-o cadă care are o capacitate C şi din care se pot scurge atâţia litri pe minut, în câte ore se va produce o inundaţie de toată frumuseţea? Spre deosebire de elevul de-a patra, care opera cu date concrete, eu calculam numai pe bază de supoziţii. Nu ştiam nici ce debit ar putea avea robinetul, nu ştiam nici măcar capacitatea căzii din baie, ştiam doar că vecinul care locuia în apartamentul de sub garsoniera mea, Guguţă, cum îl alinta nevastă-sa, avea să-mi facă iar un scandal monstru. Aşa că este explicabilă, cred eu, graba cu care, la terminarea programului, mă îndreptam spre locul dezastrului. Prin minte îmi fluturau numai imagini în care Guguţă se răţoia la mine şi tocmai mă întrebam, cu legitimă îngrijorare, dacă scumpul de Guguţă nu va trece de la ameninţări la fapte, cum îmi tot promitea de vreo trei inundaţii încoace, când Isabel, pe lângă care tocmai treceam, mă întrebă:

— Te grăbeşti tare, şefule?

M-am oprit şi am privit-o surprins: nu o cunoşteam şi în mod sigur nu o mai văzusem niciodată. Părea o tânără de curând ieşită din criza de timiditate a adolescenţei şi care vrea pe toate căile să recupereze ce i se pare că a pierdut. Era nepieptănată după ultima modă care bântuia printre tineri şi îmbrăcată conform cerinţelor unui curent futurist din care pe moment am observat numai tricoul bine mulat, pe care părea să-l fi împrumutat de la un frate cu câţiva ani mai mic ca ea. Pe tricou, cu litere roşii, o inscripţie în limba engleză lansa o invitaţie fără echivoc.

„Poate nu ştie engleză“ – am scuzat-o eu în gând –, „la urma urmei, tinerii ăştia nu pot fi chiar atât de pervertiţi cum par!“

În ciuda gândului liniştitor am simţit cum roşesc; am tuşit uşor ca să-mi dreg glasul şi i-am spus cât am putut mai ferm că da, mă grăbesc, şi încă destul de tare.

— Păcat, spuse ea şi făcu un pas spre mine de lângă stâlpul de care stătuse sprijinită. Aş fi putut să-ţi spun lucruri interesante…

Mai făcu un pas şi, deşi ştiu că pare de necrezut, mă luă de braţ. Am încercat să-mi eliberez braţul, îngrozit la gândul că şeful-contabil e la numai câţiva paşi în urma mea şi este imposibil să nu ne vadă.

Lângă mine, fata simţi încercarea mea de a mă elibera, fiindcă mă privi cu un zâmbet uşor amuzat şi-şi înteţi puţin strânsoarea:

— Te caut de prea multă vreme ca să-ţi dau drumul. Să mergem acasă…

Probabil i s-a părut că nu fusese destul de explicită, pentru că a simţit nevoia să precizeze:

— Acasă la tine!

— Nu se poate, am gemut eu înspăimântat, amintindu-mi atât de Guguţă, cât şi de madam Bubuleac, cerberul blocului, care stătea toată ziua la intrare şi inventa cele mai teribile zvonuri pe care la putea născoci o minte omenească. Asta fără să-i dau nici cel mai mic motiv… Dar, dacă mă vede intrând în garsonieră cu zvăpăiata asta, sunt pierdut.

Zvăpăiatei nu părea să-i pese prea mult de neliniştea mea, ba se pare că nici lipsa de colaborare nu o deranja, de unde am tras concluzia că ştie drumul spre modesta mea garsonieră.

La intrarea în bloc, rumoare. Guguţă, care atunci când este în toane bune are vreo doi metri, acum părea mai înalt şi vocifera ceva cu glas subţire şi plin de patimă. Dacă ar fi vorbit despre altul, poate contrastul dintre vocea de soprană şi statura de Hercule m-ar fi amuzat teribil, dar aşa, pur şi simplu mi-a venit să o iau înapoi. M-aş fi întors dacă nu ar fi trebuit să închid robinetul şi mai ales dacă mâna fermă a fetei de lângă mine nu m-ar fi oprit.

Un răget surd mă avertiză că Guguţă a dat cu ochii de mine şi o notă aparte din vocea dintr-o dată răguşită părea să anunţe că răbdarea lui, greu încercată de inundaţiile mele, a ajuns în sfârşit la capăt. De emoţie, mi s-au aburit ochelarii, drept care nu am văzut prea bine ce s-a întâmplat. Am auzit mai întâi un tropăit înfundat ca şi cum un rinocer în plină maturitate s-ar fi repezit spre mine, am simţit cum braţul fetei s-a încordat uşor, a urmat un urlet de durere şi pământul s-a cutremurat ca izbit de un corp greu. Mi-am şters în grabă ochelarii, şi siluetele nesigure din preajma mea şi-au precizat identitatea. Pata maronie din stânga era madam Bubuleac, care încremenise cu mâna la gură, iar pata albastră de la picioarele noastre era chiar Guguţă; gemea uşor şi încerca să se adune de jos. Mai erau câţiva vecini pe băncile din faţa intrării, iar alţii priveau cu gura căscată de pe la geamuri.

— Am călcat pe ceva şi am alunecat, se scuză Guguţă spre ei după ce se sculă de jos, apoi se întoarse spre mine cu o bună parte din elanul iniţial tăiată.

Întinse mâinile cât două lopeţi şi în ochi i se aprinseră iar luminiţele acelea crude.

— De el nu ai voie să te atingi, spuse cu o voce calmă şi egală fata de lângă mine, dar buldozerul din faţa mea nu părea să o fi auzit.

Aş fi vrut să am iar ochelarii aburiţi şi să nu fi văzut niciodată scena care a urmat: plăpânda adolescentă de lângă mine a întins mâna, l-a prins pe Guguţă de gulerul treningului şi, cu efortul pe care îl fac eu ca să mut un dosar de pe birou, l-a aruncat undeva în mijlocul zonei verzi.

Am înghiţit în sec şi am dat să-mi trag mâna, să scap. Fata m-a privit zâmbitoare şi mi-a spus:

— Să mergem!

Am urcat scările cu mutra unui condamnat la moarte, frământat de un gând: oare ce o să-mi facă fiinţa asta când o să fiu între patru ochi cu ea?

Am deschis cu degetele tremurând uşa, ea s-a repezit şi a oprit robinetul din baie, a luat apoi o mătură şi a început să dea cu îndemânare apa spre scurgere, privindu-mă din când în când printre gene ca şi cum mi-ar fi bănuit dorinţa de a evada.

A terminat în câteva minute, apoi m-a luat de braţ şi m-a tras după ea în dormitor. M-a împins într-un fotoliu, apoi s-a aşezat şi ea pe pat în faţa mea.

— Ei, acum putem sta în sfârşit de vorbă! Ştii cine sunt?

— Nu, am spus eu cu o voce pierită, ca şi cum asta ar fi fost o vină de neiertat.

— M-aş fi şi mirat, a zâmbit ea îngăduitor. Cred că nu ştii prea bine nici cine eşti tu…

— Ba asta ştiu, am spus grăbit, pe un ton parcă prea vehement, pe care l-am regretat imediat: „Dacă se înfurie cumva?”.

Am continuat ceva mai domol:

— Sunt Andrei Tomescu, inginer de sistem la Axel SRL. Pot să arăt şi legitimaţia… sau buletinul…

A început să râdă în hohote:

— Da, da, făcea ea printre sughiţuri de râs, Andrei Tomescu, bineînţeles, numai că…

Se linişti într-un târziu, dar tot îi mai trecea câte o undă de veselie prin ochi.

— Iartă-mă, dar, să-mi fi spus cineva că va reuşi atât de bine condiţionarea, nu aş fi crezut. Îmi pare rău că trebuie să-ţi subminez atât de profundele convingeri, dar eşti cu totul altcineva. Eşti Tom Anard, unul dintre cei mai buni agenţi temporali, şi… începând de astăzi eşti şeful meu.

Aş fi râs ca de o glumă reuşită dacă nu mi-ar fi fost vii în minte volutele lui Guguţă prin zona verde. Se vede treaba că neîncrederea îmi era prea vizibilă pe faţă, pentru că fata deveni mai serioasă.

— Este imposibil să nu îţi aminteşti chiar nimic, nimic! Doar ne-am întâlnit de atâtea ori la Centru, la antrenamente. Încearcă să-ţi aminteşti… Mă numesc Isabel! Eram chiar preferata ta, spuse ea cu o uşoară urmă de cochetărie.

La figura mea, probabil tot neîncrezătoare, continuă grăbită:

— Pentru o mai rapidă integrare în societatea secolului, s-a apelat la o condiţionare totală… Într-o săptămână sau două ai să-ţi reaminteşti totul – bineînţeles, dacă isteţii de la condiţionare nu au greşit. Ar fi trebuit să te contactez numai după vreo lună, dar s-a ivit o misiune urgentă şi am fost trimisă să te întâlnesc şi, desigur, să te conving…

Am clătinat din cap; ştiam că nu e bine să-i contrazici pe nebuni, dar ce îmi spunea fata asta era prea de tot.

— Nu cred o iotă din tot ce spui, am rostit eu răspicat, cu o voce pe care mi-o voiam sigură şi calmă.

Păru pentru clipă încurcată şi mă privi neajutorată, dar, dintr-o dată, sări agilă şi se apropie de fereastră. Privi afară din spatele perdelei, apoi se întoarse spre mine.

— Vine iar individul care ne-a atacat. Este însoţit acum de unul cu o uniformă albastră, care, dacă nu mă înşel eu, este înarmat.

— O, Doamne! îmi scăpă mie fără să vreau. Stai liniştită, că nu-i decât nea Tomiţă, sectoristul.

— O fi, făcu ea serioasă, dar e înarmat. Şi, presupunând că nu îţi mai duci aminte chiar nimic despre misiunea noastră, ţin să-ţi spun că nu sunt aici numai pentru a te ajuta, cât mai ales pentru a te proteja…

— Nu am nevoie de protecţia unei fete! am exclamat eu cu un prost disimulat orgoliu masculin.

S-a uitat la mine uimită, apoi a dat din umeri şi mi-a spus pe un ton neutru:

— Nu sunt o fată! Sunt un android Cobra – şi îmi arată medalionul de la gât. Presupunând că nu mai ştii ce este un android Cobra, îţi reamintesc că este unul dintre cei mai puternici şi, fără îndoială, cel mai rapid.

Am rămas cu gura căscată. Nu-i o poziţie care mă avantajează, recunosc, dar cele auzite prea mă năuciseră. Am dat să-i răspund, când am auzit soneria de la uşă.

„Ăsta-i Tomiţă!“ m-am gândit eu şi m-am întors înspăimântat spre Isabel:

— Ascultă, te rog, ia loc pe fotoliu şi nu mişca pentru nimic în lume…

— E înarmat! făcu ea încăpăţânată.

— E doar un om însărcinat să păstreze ordinea. Probabil m-a reclamat Guguţă, dar nu o să se întâmple nimic, te asigur.

La privirea ei îndărătnică, am simţit că-mi sare muştarul:

— Dacă tot spui că îţi sunt şef, atunci am să-ţi dau un ordin. Stai jos!

Spre uimirea mea, s-a îndreptat spre unul dintre fotolii şi s-a aşezat.

— Dar să stea departe de tine, a bodogănit spre mine în timp ce mă îndreptam spre uşă să deschid.

Aşa cum am bănuit, era Guguţă, însoţit de nea Tomiţă, sectoristul cartierului. Acesta, după ce mă salută, îşi dădu chipiul mai pe ceafă şi spuse:

— Domnule Tomescu, am o reclamaţie împotriva dumneavoastră. Se pare că, împreună cu o cunoştinţă, l-aţi fi molestat pe numitul Iftode Grigore…

Încurcat, i-am poftit înăuntru. Mă simţeam vinovat măcar în parte, uitând pe moment că dacă nu ar fi fost Isabel probabil că eu aş fi fost cel molestat.

Când dădu cu ochii de Isabel, Guguţă făcu fără să vrea un pas înapoi. Dar simţindu-se sub scutul protector al legii izbucni surescitat:

— Ea este, domnule plutonier, ea este cea despre care vă spuneam!

Întinzând un deget acuzator spre bluza Isabelei, unde literele roşii invitau sfidător, „kiss me”, răbufni:

— Ia uitaţi-vă ce scrie acolo, pupă-mă, că atâta engleză mai ştim şi noi…

Dar plutonierul nu îi mai urmărea vorbăria; privea gânditor când la silueta fragilă a Isabelei, când la malacul de Guguţă. Se îndreptă spre Isabel:

— Nu vă supăraţi, domnişoară… Vreţi să-mi arătaţi puţin buletinul?…

Am văzut-o pe Isabel ezitând o clipă. Privi întrebătoare spre mine şi, văzând că nu spun nimic, vârî mâna în mica poşetă ce-i atârna pe umăr şi îi întinse plutonierului un buletin. Acesta îl deschise, privi poza, o privi pe Isabel, apoi mormăi ca pentru el: Ionescu Isabel, născută în oraşul… la 16 mai, anul o mie nouă sute…

Mai făcu câteva calcule, apoi spuse satisfăcut:

— Aveţi aproape douăzeci de ani, majoră aşadar – şi îl privi ucigător pe Guguţă, care îi îndrugase probabil că pe lângă molestarea vecinilor mă ocup şi de coruperea minorelor.

— Da, îi zâmbi dulce Isabel, tocmai am venit în vizită la logodnicul meu…Ştiţi, urmează să ne căsătorim în curând şi am venit să mai punem la punct câteva amănunte privitoare la nuntă, când, la intrarea în bloc, am fost atacaţi de… – şi arătă cu capul revoltată spre Guguţă.

— Dânsa este cea care te-a molestat? îl întrebă sever plutonierul pe Guguţă.

— Da, ea este, doar v-am spus… Ia uitaţi-vă ce scrie acolo, că atâta engleză…

— Afară! îi spuse scurt sectoristul, apoi se întoarse spre noi: Vă rog să mă scuzaţi! – şi plecă grăbit în urma lui Guguţă.

Pe scări le-am mai auzit un timp vocile în timp ce închideam uşa:

— De data asta, îi spunea plutonierul, numai te amendez. Dar, dacă se mai întâmplă o dată, te reţin pentru tulburarea ordinii publice.

Am revenit în dormitor hotărât să pun lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Însă, când i-am văzut zâmbetul nevinovat, parcă mi-am mai pierdut din elan. Mai ales că mi-a ieşit în întâmpinare şi, cu o voce alintată, a început să mă flateze:

— Extraordinar, ce bine te-ai descurcat! Sinceră să fiu, mă aşteptam la o rezolvare în forţă a situaţiei, deşi asta ne-ar fi periclitat misiunea şi poate chiar rămânerea noastră aici…

Am privit-o atent să văd dacă nu descopăr în privirea ei vreun licăr de ironie. Dar nu, mă privea cu ochii limpezi şi strălucitori, pe cât se părea sincer încântată, deşi, dacă rememoram scena cu nea Tomiţă, aportul meu în rezolvarea situaţiei fusese minim, dacă nu chiar nul. Avea să mai treacă multă vreme până să-mi dau seama de câtă prefăcătorie era în stare Isabel atunci când credea ea că este necesar.

Oricum, chiar şi fără să ştiu asta, nu aveam de gând să mă las cumpărat de câteva laude…

— Lasă, lasă asta, am spus eu cu o voce pe care mi-o voiam cât mai fermă. Vreau să ştiu cine îţi dă dreptul să te prezinţi cunoscuţilor mei drept logodnica mea? Nu îţi dai seama că mă pui într-o situaţie jenantă?

Mă privi ofensată:

— Îmi dau seama că nu îţi mai aminteşti, dar să ştii că asta a fost ideea ta… Ai propus ca după condiţionare să vii aici cu aproximativ trei-patru luni înaintea mea pentru adaptare, integrare şi aşa mai departe… După ce veneam şi eu, urma să mă prezinţi cunoscuţilor, prietenilor şi vecinilor drept logodnica ta. Iar în toamnă, conform scenariului pe care l-ai propus şi care a fost aprobat de Centru, ne vom căsători… Ai avut perfectă dreptate, acum mi se pare şi mie că asta va fi cea mai bună acoperire…

Am rămas tăcut, încercând să mă concentrez, să fac legătura cu una dintre amintirile pe care ar fi trebuit să le am dacă spusele fetei din faţa mea ar fi fost cât de cât adevărate. Dar nu se lega nimic. Oricât m-aş fi gândit, ajungeam la aceeaşi concluzie: sunt Andrei Tomescu, angajat ca inginer de sistem la firma Axel SRL, cam… cu trei luni în urmă. Iar aici am venit din… o uşoară nedumerire parcă mă frământa, dar fără îndoială că era o aberaţie ce spunea fata asta… M-am aşezat încet pe un fotoliu, parcă cuprins de o uşoară ameţeală.

Isabel nu îmi dădu prea mult timp de gândire; luă un scaun, se făcu comodă în faţa mea şi cu un gest de o cuceritoare sinceritate îmi luă mâinile într-ale ei:

— Trebuie să mă crezi! Mizez pe faptul că am fost preferata ta în timpul antrenamentelor şi că mă lăudai de multe ori tocmai pentru puterea mea de convingere. Deci, periculos sau nu, am să-ţi spun ce avem de făcut şi ai să-ţi dai singur seama că nu prea avem de ales… Nu o să prea ai de ales…

Nu prea părea să ţină seama că eu scuturam încăpăţânat din cap, şi continua să mă ţină de mâini privindu-mă ţintă în ochi:

— A apărut aici, în spaţiul şi în timpul de care noi suntem responsabili, un cronofag… Trebuie să-l transferăm…

Am făcut ochii mari:

— A apărut un ce?

Isabel păru uşor amuzată, dar continuă răbdătoare.

— Un cronofag… Denumirea îţi aparţine, aşa că ar trebui să-ţi aminteşti ceva despre ei… Nimeni nu ştie prea bine CE sunt sau CINE sunt. Sunt multe teorii care încearcă să le explice prezenţa în universul nostru, dar cea mai acceptată este a ta…

Mi-am tras mâinile din mâinile ei şi m-am ridicat în picioare, apropiindu-mă de bibliotecă, privind gânditor la titluri: „Timpul“, „Timpul biologic şi timpul fizic“, „Timpul privit ca a patra dimensiune“… Rafturi întregi pline cu cărţi care aveau ca unic subiect timpul. În spatele meu, Isabel privea surâzând cărţile.

— În ciuda condiţionării, nu au reuşit să-ţi scoată din minte dragostea dintâi. Mă bucur că ai mai citit câte ceva… Aşa îţi vei înţelege mai uşor teoria. Deci, în elaborarea ei, ai plecat de la presupunerea că există două universuri… paralele,

identice şi care se deosebesc numai prin faptul că în ele sensul de curgere al timpului este inversat. Şi ai mai presupus că între ele există un spaţiu în care timpul nu există… Un fel de zonă neutră. Ei bine, în acest loc există nişte fiinţe, entităţi sau naiba ştie ce sunt, care se hrănesc cu… timp. Din când în când, apar în universul nostru observabil şi se hrănesc cu timp. În urma lor nu rămâne decât un spaţiu încremenit. Şi se dezvoltă extrem de repede… Sper să-ţi aminteşti în curând ceva mai bine propria ta teorie, să mi-o explici pe îndelete şi mie, pentru că, sinceră să fiu, agent temporal sau nu, nu am priceput o iotă din ea. Deci va trebui să închiriem un elicopter din acela pentru împrăştiat îngrăşăminte, îi umplem rezervoarele cu praf de talc sau de cretă, îl împrăştiem peste cronofag ca să-l localizăm, ne întoarcem în timp câteva zile, când cronofagul este încă mic, îl introducem într-o incintă atemporală şi îl transportăm la Centru. Unde nu au decât să facă ciorbă din el. Aşa le-ai spus tu celor care îţi criticau metoda. Noi vi-l aducem, voi nu aveţi decât să faceţi ciorbă din el.

Rămân pe gânduri, în timp ce Isabel mă priveşte întrebătoare. Scot o carte din raft. „DE DIVINATIONE“, de Marcus Tullius Cicero. O deschid la întâmplare:

„Hoc idem signifiant graecus ille in eam sententiam versus: Quod fore paratum est, id summum exuperant Jovem“. Mă întorc spre Isabel şi-i traduc destul de aproximativ:

— Cam acelaşi lucru spune despre asta şi Cicero, „Ceea ce-i hotărât de destin până şi pe marele Zeus întrece“.

Isabel zâmbeşte cu gura până la urechi. Îi dau o palmă prietenească peste umărul plăpând şi-i spun:

— Dacă tot e hotărât de destin, să mergem să ne facem treaba!

Fiind primul cronofag vânat de noi, ar fi trebuit să am nişte amintiri ceva mai consistente. Dar totul se amestecă în mintea mea, de parcă gândurile mi-ar fi fost amestecate de palele elicopterului care ne-a dus la vânătoare. Am reţinut doar figura mirată a pilotului când i-am cerut să pulverizeze talcul peste zona pustie şi aridă unde apăruse ciudata fiinţă şi apoi stupoarea lui când a văzut pudra de talc vălurind şi luând forma cronofagului. Am coborât cu Isabel, am localizat punctul zero şi am făcut un salt înapoi în timp pentru a-l încarcera în incinta atemporală. De dus la Centru, l-a dus numai ea. Eu am rămas mai departe să-l salut zilnic pe Guguţă şi să evit privirile iscoditoare ale doamnei Bubuleac. Asta a fost prima mea întâlnire cu Isabel. O primă aventură dintr-un lung şir… Numai că, oricât am aşteptat, în mintea mea nu s-a trezit nici o amintire!

— Am să-i ucid pe cei care te-au condiţionat! spunea Isabel de fiecare dată când venea să mă ia într-o nouă aventură. Sunt sigură că au făcut-o intenţionat ca să scape de tine. Erai cel mai bun dintre ei. Îi deranjai…

Nu spuneam nimic, nu comentam în nici un fel spusele ei, îmi vedeam mai departe de munca de zi cu zi şi aşteptam cu o ciudată nerăbdare ca Isabel să mă scoată din cenuşiul existenţei mele cotidiene şi să plecăm într-o nouă aventură.

În aşteptarea ei citeam cărţi despre timp. Cel mai mult citeam din Marcus Tullius Cicero, care acum mai bine de două mii de ani părea că ştia totul despre necazurile mele. Uneori seara, înainte de a adormi, reciteam, cu ochii pe jumătate închişi de somn, din tratatul „Despre divinaţie“:

„Şi aşa cum în seminţe e deja conţinută vigoarea lăstarilor ce se vor ivi din ele, tot astfel în cauze sunt ascunse viitoarele evenimente…“ – şi mi se părea că peste umărul meu o aud pe Isabel cum chicoteşte încântată.

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com